

Kniha Daniel — číslo štyridsaťsedem

Odhaľovanie klamlivých náuk: Kritická analýza Daniela 8 a výziev pre adventistickú teológiu

Jeff Pippenger

2024-01-11

Keď je malý roh Ríma predstavený vo veršoch deväť až dvanásť ôsmej kapitoly Daniela, ide o porušený symbol, lebo je symbolom transvestitizmu, prezliekača oscilujúceho medzi mužským a ženským rodom. To sa zhoduje s mileritským chápaním, že Rím bol predstavený v dvoch fázach, pričom prvá fáza bola rímskym štátnictvom a druhá fáza rímskym cirkevnictvom; no v oscilácii rodov vo veršoch je malý roh mimo historickej a prorockej postupnosti (porušený). Každý zo štyroch veršov však predstavuje dejiny priamo spojené buď s rímskym štátnictvom, alebo s rímskym cirkevnictvom. Pohanský Rím prenasledoval všetkých, ktorí odporovali jeho cisárskej autorite, ale prenasledovanie pápežského Ríma (ženského rodu) vo verši desať je osobitne namierené proti nebu.

V mileritskom chápaní, podľa ktorého bolo Rím štvrtým a posledným kráľovstvom, by kolísanie od štátu k cirkvi a opäť od štátu k cirkvi nepredstavovalo nijaký problém. Videli zmes železa a hliny na nohách druhej kapitoly Daniela a jednoducho ju chápali ako dve fázy Ríma, bez potreby určiť osobitnú historickú postupnosť štvrtého a piateho kráľovstva. Rovnako chápali aj siedmu kapitolu, kde roh, ktorý hovoril veľké veci proti Najvyššiemu, vytrhol tri rohy z pôvodných desiatich rohov šelmy Ríma. Aj keby si Miller uvedomoval rodové kolísanie vo veršoch deväť až dvanásť, pre jeho chápanie štvrtého kráľovstva ako Ríma by to nebolo dôležité. V mileritskom chápaní sa štvrté kráľovstvo skončilo v roku 1798 a nasledujúcou prorockou udalosťou bol druhý príchod Krista.

Ženský roh označuje ženu, ktorá sa dopúšťa duchovného smilstva s mužským rohom, a je znázornená v desiatom a dvanástom verši.

A vzrástol až po vojsko nebies; a zhodil na zem niektorých z vojska i z hviezd a pošliapal ich.
Daniel 8:10.

Prenasledovanie pápežskej moci bolo namierené proti kresťanstvu (vojsku neba) a vo verši dvanásť pápežský Rím (ženský rod) dostáva moc vykonať svoje vražedné dielo prostredníctvom priestupku smilnenia s kráľmi Európy.

A vojsko mu bolo vydané proti ustavičnej obeti pre prestúpenie; a zhodilo pravdu na zem; a konalo, a darilo sa mu. Daniel 8:12.

„Vojsko“ v tomto verši predstavuje vojenskú moc, ktorá bola pápežstvu daná „proti ustavičnej obeti“. Slovo „proti“ znamená „od“. Od pohanských kráľov Európy (pohanského Ríma), predstavovaných „ustavičnou obeťou“, bola pápežstvu „pre priestupok“ poskytnutá vojenská podpora (vojsko). Spojenie cirkvi a štátu, v ktorom cirkev ovláda tento vzťah, je týmto

„priestupkom“. Vínom tohto priestupku je kresťanská krv. Keď pápežstvo získalo kontrolu nad vojskami pohanského Ríma, pápežský Rím („ono“) „zvrhlo pravdu na zem; a konalo, a darilo sa mu.“

V Danielovi, v jedenástej kapitole, vo verši tridsaťjeden, je takisto znázornené odovzdanie vojsk pápežskému Rímu:

A ramená povstanú na jeho strane, poškvria svätyňu sily, odstránia ustavičnú obeť a postavia ohavnosť, ktorá spôsobuje spustošenie. Daniel 11,31.

Verš označuje historický prechod od pohanského Ríma k pápežskému Rímu. Vo verši „ramená“ predstavujú európskych kráľov, ktorí sa začali stavať na obranu pápežstva, počnúc Chlodovikom, kráľom Frankov (Francúzsko), v roku 496. „Ramená“ tiež poškvrnili „svätyňu sily“ (mesto Rím) prostredníctvom nepretržitého vojnového zápasu od štvrtého storočia až do roku 538. „Ramená“ takisto odstránili pohanský odpor proti vzostupu pápežstva a do roku 508 bol pohanský odpor ukončený.

Slovo preložené ako „odňať“ je hebrejské slovo „sur“ a znamená „odstrániť“. „Ramená“ dosadili „ohavnosť, ktorá pustoší“ (pápežstvo) na trón zeme v roku 538. Keď Daniel v ôsmej kapitole, vo verši dvanásť, uvádza, že ženskému malému rohu bol daný „zástup“, zhoduje sa to so svedectvom verša tridsaťjeden z jedenástej kapitoly. Kniha Zjavenia tiež vydáva svedectvo o tej istej pravde v trinástej kapitole.

A šelma, ktorú som videl, bola podobná leopardovi, jej nohy boli ako nohy medveďa a jej tlama ako tlama leva; a drak jej dal svoju moc, svoj trón i veľkú právomoc. Zjavenie 13:2.

Sestra Whiteová priamo stotožňuje šelmu z druhého verša s pápežstvom a draka v tomto verši s pohanským Rímom. Pohanský Rím dal pápežstvu tri veci: „svoju moc, svoj trón a veľkú právomoc.“

Vojenská moc bola daná pohanským Rímom, počnúc Chlodovikom, v roku 496. „Sídlo“, z ktorého sa malo vládnuť, bolo pápežstvu dané v roku 330, keď cisár Konštantín prestáhol svoje hlavné mesto do Konštantínopola a zanechal svoje bývalé hlavné mesto Rím pod kontrolou pápežskej cirkvi. V roku 533 cisár Justinián nariadil, že pápež je hlavou cirkvi a naprávateľom heretikov, čím odovzdal pápežovi v Ríme svoju „veľkú moc“. Dvanásť verš ôsmej kapitoly Daniela označuje čas, keď bolo dané „vojsko“, a o tejto proročkej pravde svedčí mnoho svedkov. Od toho okamihu (počnúc rokom 496) pápežstvo „prosperovalo“.

Bude ďalej „konať“ a „prekvitať“ až do konca rozhorčenia proti severnému kráľovstvu Izraela, ktoré sa skončilo roku 1798, keď pápežstvo utrpelo svoju smrteľnú ranu.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; povýši sa a vyvýši sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude sa mu dariť, dokiaľ sa nenaplní hnev; lebo čo je určené, to sa stane. Daniel 11:36.

Deviaty verš ôsmej kapitoly opisuje mužský Rím (pohanský Rím) a predstavuje trojstupňový proces dobývania, ktorý pohanský Rím uskutočnil a ktorý bol predobrazom troch geografických

oblastí, ktoré mali byť dobyté, aby mohol byť pápežský Rím ustanovený na tróne zeme, ako to predstavujú tri rohy, ktoré boli vytrhnuté v siedmej kapitole. Tieto dve trojstupňové dobývania pohanského a pápežského Ríma predstavovali tri geografické prekážky moderného Ríma vo veršoch štyridsať až štyridsaťtri Daniela jedenásť. Potom je v ôsmej kapitole, verši jedenásť, opäť predstavený mužský malý roh (pohanský Rím). V tomto verši je posvätená logika natoľko pevná, že posmievační muži, ktorí vládnu Jeruzalemu, boli prinútení zaviesť niekoľko teologických lží, aby vybudovali svoj falošný základ.

Ba, vyvýšil sa až po knieža vojska; odňatá mu bola ustavičná obet' a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté. Daniel 8:11.

Keď začíname pojednávať o falošných minciach a klenotoch, ktoré boli do adventizmu zavedené od roku 1863, treba poznamenať, že existujú dve hlavné oblasti domnejšej teologickej odbornosti, ktorými sa adventizmus pýši ako základom na podopieranie náuk odpadlíckeho protestantizmu a katolicizmu. Tvrdenie, ktoré vznášajú moderní teológovia adventizmu, je, že sú buď odborníkmi na biblické dejiny, alebo odborníkmi na biblické jazyky. Ich výklad tohto verša odhaľuje, že prorocké slovo sa im stalo ako zapečatená kniha, a tiež odhaľuje, že ich nárok na odbornosť v biblických jazykoch je jednoducho moderným prejavom farizejstva.

Po prvé je to prehliadanie oscilácie rodov pri malom rohu vo veršoch deväť až dvanásť. Keby boli naozaj odborníkmi na hebrejský jazyk, nepopierali by ani nezľahčovali skutočnosť, že Daniel v týchto veršoch zámerne použil osciláciu rodu. Malý roh je predstavený v oboch rodoch a tieto rody sa vo veršoch striedajú. Teológovia sa usilujú zakryť túto skutočnosť haraburdím a falošnými mincami, lebo jasne určuje, že verš jedenásť označuje pohanský, a nie pápežský Rím. Oni, prirodzene, trvajú na tom, že malý roh vo verši jedenásť je pápež, hoci v skutočnosti ide o pohanský Rím.

Keď sa uzná, že dva zo štyroch veršov o malom rohu sú v mužskom rode a dva v ženskom rode, potom je jednoduché zahrnúť biblickú pravdu, že žena v biblickom proroctve predstavuje cirkev a muž predstavuje štát. Poznanie toho umožňuje všetkým, ktorí chcú vidieť, že malý roh vo verši jedenásť je mužský Rím (pohanský Rím), nie ženský Rím (pápežský Rím).

Tento verš sa teda chápe tak, že učí, že pohanský Rím (on) sa povýšil až k Kniežat'u zástupu, ako to urobil pohanský Rím, keď postavil Knieža zástupu na kríž Kalvárie. Pohanský Rím sa nielen pri kríži povýšil proti Kristovi, ale verš ďalej hovorí, že skrze neho (pohanský Rím) „bola odňatá každodenná obet'“.

V knihe Daniel sú dve hebrejské slová, ktoré sa obe prekladajú ako „odňať“. Týmito slovami sú „sur“ a „rum“. Obe slová sa používajú v službe svätyne. Sur znamená odňať alebo odstrániť, a keď bol zo svätyne odstránený popol z oltára, slovom použitým na označenie odstránenia popola je „sur“. Slovo „rum“ znamená pozdvihnúť a vyvýšiť, a keď mal kňaz vo svätyňi pozdvihnúť obetný dar obetovania pozdvihovania, mal dar „rum“ (pozdvihnúť). Vo verši jedenásť pohanský Rím („každodenná obet'“) „rum“ (odníme) pohanstvo tým, že pozdvihne a vyvýši náboženstvo pohanstva.

Pohanský Rím by povýšil a vyvýšil náboženstvo pohanstva. Adventistickí teológovia, ktorí sa hlásia k odbornosti v biblických jazykoch, sa rozhodujú prekladať každý výskyt výrazu „take away“ v knihe Daniel ako „odstrániť“. Neuznávajú osobitý a presný spôsob Danielovho vyjadrovania, a tak sa stavajú nad proroka Daniela.

Teológovia, ktorí sa vyznávajú v tom, že rozumejú biblickým jazykom, predkladajú argumenty, aby odôvodnili, prečo mal Daniel v úmysle povedať to isté, keď použil dve odlišné slová. Predkladajú dlhé a úmorné štúdie slov, aby podopreli svoje falošné tvrdenia. Teológovia, ktorí tvrdia, že rozumejú biblickým dejinám, namietajú, že nesprávna aplikácia je založená na rozpoznaní, že v rozličných obdobiach dejín to isté slovo môže znamenať niečo iné, a preto keď Daniel použil dve odlišné slová, iba odborník na dejiny môže určiť, čo mal Daniel v skutočnosti na mysli. Je dôležité rozpoznať tieto dve falošné metódy, lebo ich často používajú teológovia, ktorí sa usilujú vyhnúť metodológii „riadok za riadkom“.

Ba, vyvyšoval sa až po Knieža zástupu, a ním bola odňatá ustavičná obet' a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté. Daniel 8:11.

Slovo preložené vo verši ako „odňaté“ znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“. Neznamená odstrániť. Táto skutočnosť vytvára zmätok a rozpor pre adventistických teológov, lebo ich východiská neobstoja pri jednoduchom posúdení verša, keď sa na verš uplatní skutočný význam slova, ktoré Daniel použil. Tvrdia, že malý roh vo verši je pápežský Rím, a preto by verš znel, že „ním“ (pápežským Rímom) „bola každodenná odňatá“.

Samozrejme, nemajú nijaký problém zahrnúť pridané slovo, o ktorom sestra Whiteová priamo uvádza, že bolo pridané ľudskou múdrosťou a na daný text sa nevzťahuje.

„Potom som v súvislosti s ‚každodennou‘ (Daniel 8:12) videla, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správny pohľad na to tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu.“ Early Writings, 74.

Stotožňujú „ustavičnú službu“ s Kristovou službou vo svätyni, takže „ustavičná obet“ podporuje predstavu, že „ustavičná služba“ je Kristovým obetným dielom v nebeskej svätyni. Inšpirácia však uvádza, že slovo „obet“ „do textu nepatrí“.

Keď opilci Efrajimovi stotožňujú „ustavičnú“ so službou Krista vo svätyni, verš by potom znel: „ním“ (pápežským Rímom) „bola ustavičná odňatá“, alebo by znel: „pápežskou mocou bola odňatá služba Krista vo svätyni.“ Oni skutočne učia tento nepravdivý výklad. Trvajú na tom, že skrze temnotu pápežskej vlády bolo z mysli ľudí odstránené pravé porozumenie služby Krista vo svätyni.

Avšak slovo preložené ako „odňať“ neznamená odstrániť; znamená pozdvihnúť a vyvýšiť. Keby samozvaní odborníci na biblické jazyky správne uplatnili význam hebrejského slova „rum“ na daný text, ich preklad by musel znieť: „pápežskou mocou bola Kristova služba vo svätyni pozdvihnutá a vyvýšená.“ Kedy pápežstvo vôbec pozdvihlo a vyvýšilo Krista?

Usilujú sa nanútiť definíciu hebrejského slova „sur“ na hebrejské slovo „rum“. Daniel používa slovo „sur“, ktoré znamená odstrániť, v súvislosti s „každodennou“ v ďalších dvoch veršoch, avšak

v jedenástom verši si Daniel zvolil slovo „rum“, ktoré znamená pozdvihnúť a vyvýšiť. Nielenže je táto spleť bájok týkajúca sa tohto verša nerozumnosťou pre prekrúcanie významu slova preloženého ako „odňať“, ale nikdy nebol čas, keď by Kristova služba vo svätyni bola akýmkoľvek spôsobom ľudom odňatá.

Ale tento, pretože zostáva naveky, má neprechodné kňazstvo. Preto aj môže dokonale spasiť tých, ktorí skrze neho pristupujú k Bohu, keďže vždy žije, aby sa za nich prihovárал. Hebrejom 7:24, 25.

Tvrdiť, ako to robia adventistickí teológovia v snahe podoprieť svoje falošné uplatnenie tohto verša, že existovalo obdobie, keď pápežstvo vykonávalo akýsi druh moci na odstránenie Kristovej príhovornej služby vo svätyni, je absurdné!

Teológovia však neučia, že tento verš označuje, že pápežstvo vyzdvihlo a povýšilo Kristovu službu vo svätyni. Vyhýbajú sa významu Danielových slov i inšpirovanému usmerneniu Ellen Whiteovej, aby učili to, čo sa sami rozhodli učiť, napriek svedectvu Danielových slov.

Áno, vyvyšoval sa až po knieža vojska, a skrze neho bola odňatá ustavičná obet' a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté. Daniel 8,11.

Teológovia učia, že tento verš znamená: „mocou pápežstva bola odstránená Kristova služba vo svätyni,“ a odstránenie Kristovej služby vo svätyni z mysli ľudí má byť podporené tým, že v súvislosti s týmto odstránením bolo zvrhnuté miesto Kristovej „svätyne“. V Božom slove niet ani jediného verša, ktorý by uvádzal, že nebeská svätyňa, kde Kristus koná svoje príhovoré dielo, bola niekedy zvrhnutá. Rovnako nejestvuje nijaká biblická stat', ktorá by uvádzala, že samotné nebo, ktoré je „miestom jeho svätyne“, bolo niekedy zvrhnuté. Ešte raz sa teológovia stavajú nad proroka Daniela, lebo trvajú na tom, že „miesto jeho svätyne“ v tomto verši sa vzťahuje na Božiu svätyňu, napriek tomu, že Daniel učí presný opak tejto myšlienky.

Samozvaní odborníci na hebrejský jazyk trvajú na tom, že v tomto verši treba hebrejské slovo „rum“ chápať vo význame hebrejského slova „sur“. Taktiež trvajú na tom, že hebrejské slovo „miqdash“ treba chápať ako hebrejské slovo „qodesh“. „Miqdash“ aj „qodash“ sa v knihe Daniel jednoducho prekladajú ako „svätyňa“, no majú odlišné významy. „Miqdash“ označuje akúkoľvek svätyňu, či už je to Božia svätyňa alebo pohanská svätyňa. Je to všeobecné slovo pre svätyňu, no „qodesh“ sa v Biblii používa iba na označenie Božej svätyne.

Daniel poznal rozdiel medzi pohanskou svätyňou a Božou svätyňou. Keby chcel Daniel označiť pohanskú svätyňu, použil by slovo „miqdash“. Je pre mňa udivujúce, že domnelí odborníci na hebrejský jazyk sa nikdy nezaoberajú skutočnosťou, že v štyroch po sebe nasledujúcich veršoch Daniel trikrát používa obe slová. Danielovo používanie týchto dvoch hebrejských slov, ktoré sa obe prekladajú ako „svätyňa“, vymedzuje význam, ktorý mal Daniel v úmysle sprostredkovať.

Áno, povýšil sa až po knieža vojska a skrze neho bola odňatá každodenná obet', a miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté. A vojsko mu bolo vydané proti každodennej obeti pre priestupok; a pravdu zvrhlo na zem, konalo a darilo sa mu. Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu určitému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o

každodennej obeti a o pustošiacom priestupku, ktoré vydáva svätyňu i vojsko na pošliapanie? A povedal mi: Až do dvetisíc tristo dní; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:11–14.

Práve v tom úryvku, ktorý obsahuje základ adventizmu, Daniel používa dve odlišné hebrejské slová, ktoré sa obe prekladajú ako „svätyňa“. Vo veršoch trinásť a štrnásť Daniel zvolil hebrejské slovo pre „svätyňu“, ktoré sa v biblickom použití vzťahuje iba na Božiu svätyňu, no vo verši jedenásť použil všeobecné či všeobecného významu hebrejské slovo, ktoré môže označovať Božiu svätyňu, alebo aj pohanskú svätyňu.

Keby chcel Daniel v jedenástom verši označiť „svätyňu“ ako Božiu svätyňu, použil by to isté hebrejské slovo, ktoré použil dvakrát v nasledujúcich troch veršoch. Je úplne zrejmé, že Daniel rozlišoval medzi pohanskou svätyňou v jedenástom verši a Božou svätyňou v trinástom a štrnástom verši! Ale opilci Efraimovi tvrdia, že „miesto jeho svätyne“, ktoré bolo v jedenástom verši „zvrhnuté“, bolo miestom Božej svätyne, hoci sa slovu „miesto“ vyhýbajú.

Učia, že pápežstvo odňalo Kristovu príhovornú službu a zvrhlo pravdu o nebeskej svätyni. Daniel však jasne povedal, že „svätyňa“ v jedenástom verši nebola Božou svätyňou, ale pohanskou svätyňou. Daniel bol rovnako jednoznačný aj v tom, že zvrhnutá nebola „svätyňa“, ale „miesto“ jeho svätyne.

Odmietajúc uznať zámerné rodové kolísanie veršov deväť až dvanásť, moderní teológovia prijali definíciu „ustavičnej obete“, ktorá vznikla v odpadlíckom protestantizme, a začali budovať základ na piesku ľudských dohadov, tradície a zvyku. Keď prichádzajú k veršu jedenásť, dokonca odmietajú inšpirovanú radu sestry Whiteovej, ktorá označila Millerovo chápanie „ustavičnej obete“ ako pohanstva za správne, a začínajú používať umenie zavádzania a dohadov, aby obhájili svoju lásku ku katolíckej a protestantskej teológii.

V tomto verši premieňajú pohanský Rím na pápežský Rím a slovu, ktoré znamená „pozdvihnúť a vyvýšiť“, násilne vnucujú význam „odstrániť“. Satanský symbol „každodennej obete“ vykladajú ako zbožný symbol a potom trvajú na tom, že pohanský chrám je Božím chrámom, pričom sa vyhýbajú priamemu odkazu na „miesto“ svätyne. A „neučení“ (ako ich označuje Izaiáš), ktorí budú rozumieť len vtedy, ak im „učení“ povedia, že je to tak, prijímajú tento pokrm bájak na svoju vlastnú záhubu.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom uvažovaní o rozmnožení poznania, ktoré je v Millerovom sne znázornené ako klenoty.

„Apoštol Pavol nás varuje, že ,niektorí odpadnú od viery a budú sa pridávať zvodných duchov a učenia démonov.‘ To je to, čo môžeme očakávať. Naše najväčšie skúšky prídu pre tú skupinu ľudí, ktorí kedysi obhajovali pravdu, no odvracajú sa od nej k svetu a v nenávisti a posmechu ju šliapu nohami. Boh má pre svojich verných služobníkov dielo, ktoré majú konať. Útokom nepriateľa treba čeliť pravdou jeho slova. Lož musí byť odhalená, musí sa ukázať jej pravá povaha a svetlo zákona Hospodinovho musí zažiarit do mravnej temnoty sveta. Máme predkladať nároky jeho slova. Nebudeme bez viny, ak túto slávnostnú povinnosť zanedbáme. Ale kým stojíme na obranu pravdy, nestojme na obranu seba samých a nerobme veľký rozruch preto, že sme povolaní znášať pohanu a prekrúcanie. Neľutujme sa, ale buďme veľmi horliví

za zákon Najvyššieho.“

„Apoštol hovorí: ‚Príde totiž čas, keď neznesú zdravé učenie, ale podľa svojich vlastných žiadostí si nahromadia učiteľov, lebo ich svrbia uši; a odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam.‘ Na všetky strany vidíme ľudí ľahko odvádzaných do zajatia klamnými predstavami tých, ktorí rušia Božie slovo; no keď je im predložená pravda, naplňa ich netrpezlivosť a hnev. Avšak apoštolovo napomenutie Božiemu služobníkovi znie: ‚Vo všetkom buď bdely, znášaj súženia, konaj dielo evanjelistu, naplno vykonávaj svoju službu.‘ Už v jeho dňoch niektorí opustili Pánovu vec. Píše: ‚Démas ma opustil, lebo si zamiloval tento terajší svet;‘ a opäť hovorí: ‚Medenár Alexander mi spôsobil mnoho zlého; Pán mu odplatí podľa jeho skutkov; pred ním sa maj na pozore aj ty, lebo sa veľmi staval proti našim slovám.‘“

„Proroci a apoštoli zakúšali podobné skúšky odporu a potupy, a dokonca aj nepoškvrnený Baránok Boží bol vo všetkom pokúšaný podobne ako my. Znášal protirečenie hriešnikov proti sebe samému.“

„Každé varovanie pre tento čas musí byť verne odovzdané; ale ‚služobník Pánov sa nemá hádať, ale má byť ku všetkým prívetivý, schopný učiť, trpezlivý; v krotkosti napomínajúci tých, ktorí sa stavajú na odpor.‘ Musíme starostlivo opatrovať slová nášho Boha, aby sme sa nepoškvrnili klamlivým pôsobením tých, ktorí opustili vieru. Ich duchu a vplyvu máme odporovať tou istou zbraňou, ktorú použil náš Majster, keď na Neho zaútočilo knieža temnosti, — ‚Je napísané.‘ Mali by sme sa naučiť obratne používať Božie slovo. Výzva znie: ‚Usiluj sa osvedčiť sa Bohu ako pracovník, ktorý sa nemusí hanbiť a ktorý správne podáva slovo pravdy.‘ Je potrebná usilovná práca, vrúcna modlitba a viera, aby sa čelilo spleťnému bludu falošných učiteľov a zvodcov; lebo ‚v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy. Lebo ľudia budú milovať samých seba, budú lakomí, chvastaví, pyšní, rúhači, neposlušní rodičom, nevďační, bezbožní, bez prirodzenej náklonnosti, nezmieriteľní, ohovárační, nezdržanliví, suroví, nepriatelia dobra, zradcovia, náhliví, namyslení, milovníci rozkoší viac než milovníci Boha; budú mať tvárnosť pobožnosti, ale jej moc budú zapierať: aj od týchto sa odvráť.‘ Tieto slová vykresľujú povahu mužov, s ktorými sa budú musieť stretnúť služobníci Boží. ‚Falošní žalobcovia, ‚nepriatelia dobra,‘ budú útočiť na tých, ktorí sú verní svojmu Bohu v tomto zvrhlom veku. Ale vyslanec Neba musí prejavovať toho istého ducha, aký sa zjavil v Majstrovi. V pokore a láske musí pracovať na spáse ľudí.“

„Pavol pokračuje o tých, ktorí sa stavajú proti Božiemu dielu, a prirovnáva ich k mužom, ktorí bojovali proti verným v čase starovekého Izraela. Hovorí: ‚Ako sa však Jannes a Jambres postavili proti Mojžišovi, tak aj títo odporujú pravde; sú to ľudia porušenej mysle, osvedčení ako nespôsobilí vo viere. Ale ďalej už nepokročia, lebo ich bláznovstvo bude zjavné všetkým ľuďom, ako sa stalo aj s tamtými.‘ Vieme, že prichádza čas, keď sa odhalí bláznovstvo boja proti Bohu. Môžeme si dovoliť čakať v pokojnej trpezlivosti a dôvere, nech sme akokoľvek osočovaní a opovrhovaní; lebo ‚niet nič tajné, čo by nebolo zjavené,‘ a tí, ktorí ctia Boha, budú od neho poctení pred ľuďmi i anjelmi. Máme mať účasť na utrpeniach reformátorov. Je napísané: ‚Hanenia tých, čo hanili teba, padli na mňa.‘ Kristus rozumie nášmu zármutku. Ani jeden z nás nie je povoláný niesť kríž sám. Muž bolesti z Kalvárie je dotknutý citom našich bied a keďže sám trpel, keď bol pokúšaný, je schopný pomáhať aj tým, ktorí sú pre Nehu v

zármutku a skúške. „A všetci, čo chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovaní. Ale zlí ľudia a zvodcovia budú postupovať od zlého k horšiemu, budú zvädzať iných i sami budú zvädzaní. Ty však zostaň v tom, čomu si sa naučil.““ Review and Herald, January 10, 1888.